

Mediji in informacije

Sodišče Evropske unije
SPOROČILO ZA MEDIJE ŠT. 106/14

V Luxembourggu, 17. julija 2014

Sodba v zadevi C-469/13

Shamim Tahir / Ministero dell'Interno in Questura di Verona

Da lahko pridobijo status rezidenta za daljši čas, ki je določen v pravu Unije, morajo državljani tretjih držav zakonito in nepretrgano prebivati na ozemlju države članice gostiteljice pet let pred vložitvijo vloge

Družinski člani rezidenta za daljši čas ne morejo biti izvzeti iz tega pogoja

Z uvedbo enotnega statusa za rezidente za daljši čas, ki imajo državljanstvo tretje države (torej države zunaj Unije), se želi s pravom Unije¹ približati zakonodaje držav članic. Države članice podelijo status rezidentov za daljši čas državljanom tretjih držav, ki so pred predložitvijo ustrezne vloge pet let zakonito in nepretrgano prebivali na njihovem ozemlju.

Ga. Tahir, pakistanska državljanka, je 28. februarja 2012 pri Questura di Verona (policijska uprava v Veroni) vložila vlogo za izdajo dovoljenja EU za prebivanje rezidenta za daljši čas kot žena g. Tahirja. Zadnji, ki je prav tako pakistanski državljan, je že imel takšno dovoljenje za prebivanje. Vloga ge. Tahir je bila zavrnjena, ker ta ni imela že vsaj pet let veljavnega dovoljenja za prebivanje. Ga. Tahir je namreč v Italiji prebivala šele od 15. marca 2010 na podlagi vstopnega vizuma zaradi združitve družine z zakoncem.

Ga. Tahir je pri Tribunale di Verona (sodišče v Veroni, Italija) predlagala, naj se ta zavrnilna odločba razglasi za nično. Po njenem mnenju Direktiva o državljanih tretjih držav, ki so rezidenti za daljši čas državam članicam dovoljuje, da uporabijo ugodnejše ukrepe od tistih iz Direktive. Tako naj samim družinskim članom rezidenta za daljši čas na podlagi ugodnejših ukrepov v italijanskem pravu ne bi bilo treba izpolnjevati pogoja petletnega zakonitega in nepretrganega prebivanja.

Italijansko sodišče pojasnjuje, da čeprav morajo za izdajo dovoljenja za prebivanje za daljši čas družinski člani državljana, ki je že pridobil to dovoljenje, izpolnjevati nekatere pogoje (kot so zadosten dohodek in primerno stanovanje), pogoj petletnega prebivanja v Italiji zadeva samo tega državljana, ne pa tudi njegove družinske člane.

Italijansko sodišče torej sprašuje, ali je družinski član rezidenta za daljši čas lahko izvzet iz pogoja, da mora pet let zakonito in nepretrgano prebivati v zadevni državi članici.

Sodišče v sodbi z današnjega dne najprej opozarja, da v skladu z besedilom Direktive države članice podelijo status rezidenta za daljši čas državljanom tretjih držav, ki so pred predložitvijo ustrezne vloge pet let zakonito in nepretrgano prebivali na njihovem ozemlju, in da mora za pridobitev tega statusa prosilec dokazati, da ima zadostne vire in zdravstveno zavarovanje.²

Vendar na podlagi ničesar v besedilu Direktive ni mogoče sklepati, da je družinski član rezidenta za daljši čas zaradi pridobitve statusa rezidenta za daljši čas, ki je določen v tej direktivi, lahko izvzet iz pogoja petletnega zakonitega in nepretrganega prebivanja.

Sodišče je že ugotovilo, da je osnovni cilj Direktive integracija državljanov tretjih držav, ki dalj časa prebivajo v državah članicah, in da petletno zakonito in nepretrgano prebivanje dokazuje, da je zadevna oseba zaživela v deželi. **Zato ugotavlja, da morajo državljani tretje države za**

¹ Direktiva Sveta 2003/109/ES z dne 25. novembra 2003 o statusu državljanov tretjih držav, ki so rezidenti za daljši čas (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 19, zvezek 6, str. 272).

² Glej sodbo Sodišča z dne 24. aprila 2012 v zadevi Kamberaj ([C- 571/10](#)); glej tudi Sporočilo za medije [št. 48/12](#)).

pridobitev statusa rezidenta za daljši čas, ki je določen v pravu Unije, osebno zakonito in nepretrgano prebivati na ozemlju države članice gostiteljice pet let pred vložitvijo vloge.

Sodišče poleg tega opozarja, da usklajenost pogojev za pridobitev statusa rezidenta za daljši čas pospešuje vzajemno zaupanje med državami članicami. Zato dovoljenje EU za prebivanje rezidenta za daljši čas načeloma imetniku daje pravico do prebivanja na ozemlju druge države članice, kot je tista, ki mu je podelila status rezidenta za daljši čas, za obdobje nad tremi meseci.

Sodišče je navedlo, da Direktiva državam članicam dovoljuje tudi, da izdajo stalna ali neomejena dovoljenja za prebivanje pod milejšimi pogoji, kot so predpisani s to direktivo. Vendar poudarja, da v skladu z besedilom Direktive dovoljenja, izdana pod ugodnejšimi pogoji, ne pomenijo dovoljenj EU za prebivanje rezidenta za daljši čas v smislu navedene direktive in ne dajejo pravice do prebivanja v drugih državah članicah.

Sodišče na drugo vprašanje odgovarja, da pravo Unije državi članici ne dovoljuje, da pod ugodnejšimi pogoji od tistih, ki so določeni v Direktivi, družinskemu članu izda dovoljenje EU za prebivanje rezidenta za daljši čas.

OBVESTILO: S predlogom za sprejetje predhodne odločbe lahko sodišča držav članic v zvezi s sporom, o katerem odločajo, Sodišču predložijo vprašanja o razlagi prava Unije ali veljavnosti aktov Unije. Sodišče ne odloči o nacionalnem sporu. Zadevo reši nacionalno sodišče v skladu z odločbo Sodišča. Ta odločba je enako zavezujoča za druga nacionalna sodišča, ki obravnavajo podoben problem.

Neuradni dokument za medije, ki Sodišča ne zavezuje.

[Celotno besedilo](#) sodbe je objavljeno na spletni strani CURIA na dan razglasitve.

Kontaktna oseba: Ireneusz Kolowca ☎ (+352) 4303 2793

Posnetki razglasitve sodbe so na voljo na [Europe by Satellite](#) ☎ (+32) 2 2964106.